

Авторката Елизабета Петровска не крие дека го сменила својот животен амбиент, пеејќи на јазикот на својата нова татковина - Хрватска, таа гордо истакнува како мисли и чувствува на тој јазик, но и дека тагува по онаа која ја напуштила, по Македонија и по својот роден град Скопје.

Низ стиховите се пробива обединувачка нишка, во која се наталожени имагинациите, мисловните и емотивните сегменти.

Пишува: Милева ЛАЗОВА

НЕСКРОТЛИВ ДУХ СО ЈУЖЕН ТЕМПЕРАМЕНТ

З аедницата на Македонците во Р Хрватска ја објави стихозбирката "Солзи полни насмевки" на младата поетеса Елизабета Петровска, која живее и работи во Хрватска и е дел од Заедницата. Оваа своја книга поетесата Петровска му ја посветува на читателот, како што вели таа, верен љубител на пишаниот збор. Во неа ги пренесува своите најискрени мисли и емоции во еден турбулентен период од нејзиниот живот. Духот на темпераментната поетеса перманентно трага низ измамничкото секојдневие, постојано барајќи го патот кон вистинските човечки вредности.

Уште од најрана младост Елизабета пишува поезија со која ги искажува своите мисли и емоции за доживувањата од нејзиното секојдневие, но "Солзи полни насмевки" ѝ е прва објавена книга, која содржи само мал дел на песните од нејзиниот богат поетски опус.

За неа рецензентот Огнен Бојаџиски запишал: "Свежината на песните на Елизабета Петровска со својата оригинал-

ност и со чистината на пеењето, одново ја буди надежта дека сепак поетите се тука покрај нас, со нас, но не умееме да ги препознаеме и, се разбира, да ги откриеме".

Поетесата Елизабета навлегува во најтаинствениот, подзаборавениот, неоткриениот, односно затскриениот момент на човековата интима или неговата душа. Таа проникнува во сопственото јас, со цел да го надмине емотивниот хаос.

Нејзините четириесеттина песни, напишани на хрватски, но и на македонски јазик, имаат рима, ритам арс поетика, скриена метафора и симболика.

"Поетското искажување на Петровска со малку контрадикторен, но мошне симболичен наслов 'Солзи полни насмевки', е евидентно и длабоко, проткаено со емотивно истражувачки набој - да се проникне во сопственото 'Јас', да се одгонетне галиматијасот на емотивниот хаос и да се достигне катарзата - прочистувањето, како би можела да се одгонетне

тајната на постоењето. На тој пат без крај се нашла и нашата поетеса Елизабета, пеејќи ги своите првородени песни", забележал Бојаџиски во својата рецензија.

Елизабета пее синхронизирано и на македонски и на хрватски јазик, и како да не постои разлика во стилот, интонацијата, метафората, параболата и во ритмот. Авторката не крие дека го сменила својот животен амбиент, пеејќи токму на јазикот на својата новата татковина - Хрватска, таа гордо истакнува како мисли и како чувствува на тој јазик, но и дека тагува по онаа која ја напуштила, по Македонија и својот роден град Скопје. Поетесата Елизабета, без големи претензии, ни порачува дека поезијата е мошне жива, дека е тука покрај нас, дека треба да ја препознаеме и одново да ја откриваме нејзината убавина, без големи и значајни очекувања. Едноставно, со поезијата треба да се дише и природно да се живее.